

Sygn. akt II CSK 457/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Agencji Nieruchomości Rolnych w W.
przeciwko M. M. i I. K.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej

R. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w U.

o wydanie nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 stycznia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej I. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 1 grudnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej I. K. na rzecz powódki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Na tym etapie postępowania Sąd Najwyższy nie bada zasadności podstaw kasacyjnych.

Pozwana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. przy czym zagadnienia prawne zaledwie zasygnalizowała, w odniesieniu natomiast do przesłanki potrzeby wykładni przepisów nie wyjaśniła precyzyjnie jakie konkretnie przepisy budzą wątpliwości, nie wiadomo też w czym upatrywała oczywistej zasadności skargi. Ponadto, co uszło uwagi skarżącej, art. 398⁴ § 2 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek zamieszczenia w skardze uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania i chodzi tu o samodzielne, odrębne od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, uzasadnienie tych przesłanek, co do których skarżący twierdzi, że uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania. Uzasadnienie zawarte w skardze kasacyjnej pozwanej nie pozwala ocenić, który jego fragment stanowi uzasadnienie przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a który jest uzasadnieniem podstaw kasacyjnych. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego dokonywanie szczegółowej analizy obszernego uzasadnienia dla oddzielania tych uzasadnień i poszukiwania w nich argumentacji właściwej dla każdego z tych elementów skargi kasacyjnej, które wszak pełnią różne funkcje.

W świetle powyższego stwierdzić należało, że skarżąca nie dowiodła istnienia wskazywanych przez siebie przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 7 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

[aw]

jw